

Do natychmiastowej publikacji: 14.06.2024

GUBERNATOR KATHY HOCHUL

GUBERNATOR HOCHUL OGŁASZA PRYZNANIE NOMINACJI DO STANOWEGO I KRAJOWEGO REJESTRU ZABYTEKÓW

Nominacje reprezentują różne historie, podkreślając historie z całego stanu Nowy Jork

Podczas Miesiąca Dumy, do wpisanej do krajowego rejestru zabytkowej dzielnicy Greenwich Village w Nowym Jorku dodana zostaje dodatkowa dokumentacja uznająca jej znaczenie w historii LGBTQ+

Nowe obiekty obejmują budynek Casket Company w Syracuse, Commercial Row w Korytarzu Dziedzictwa Afroamerykańskiego w Buffalo, zasoby badań i leczenia gruźlicy w Saranac Lake oraz budynek z betonu zbrojonego w Albany

Gubernator Kathy Hochul ogłosiła dziś zalecenia Rady Ochrony Zabytków (Board for Historic Preservation) stanu Nowy Jork dotyczące dodania 17 obiektów do stanowego i krajowego rejestrów zabytków oraz jednego obiektu do stanowego rejestru zabytków. Nominacje obejmują budynki przemysłowe, publiczne budynki mieszkalne i domy modlitwy. Podczas Miesiąca Dumy Rada zaleca dodanie dodatkowej dokumentacji do wpisanej do krajowego rejestru zabytkowej dzielnicy Greenwich Village, która została pierwotnie wpisana do rejestru w 1979 r., ale obecnie zawiera obszerne informacje na temat znaczącej historii dzielnicy w zakresie LGBTQ+.

„Pierwszym miejscem, które zostało uznane za wkład w historię LGBTQ+ w krajowym rejestrze zabytków był Stonewall Inn w stanie Nowy Jork”, **powiedziała gubernator Hochul**. „Od 1999 r. do krajowego rejestru dodajemy nowe i ważne miejsca LGBTQ+, abyśmy mogli opowiedzieć pełniejszą historię naszego stanu. Podczas Miesiąca Dumy, aby zastanowić się nad naszą wspólną historią i pamiętać o ludziach i miejscach, które wpłynęły na nas jako mieszkańców stanu Nowy Jork”.

Pełniący obowiązki komisarza Urzędu ds. Parków, Rekreacji i Ochrony Zabytków Stanu Nowy Jork, Randy Simons, powiedział: „Dzięki nowym badaniom, współpracy i inicjatywie agencji Our Whole History, opowiadamy pełniejsze historie społeczności w całym stanie Nowy Jork. Jesteśmy dumni, że możemy współpracować przy tych projektach, które pokazują ukryte historie, poszerzają nasze zrozumienie przeszłości i ożywiają dyskusje na temat przyszłości. Uznanie znaczenia tych miejsc poprzez

wpisanie ich do stanowego i krajowego rejestru zabytków jest okazją do opowiedzenia ich historii poprzez honorowe nominacje, a także otwiera im możliwość korzystania z różnych publicznych programów ochrony zabytków i zachęt, takich jak ukierunkowane dotacje stanowe oraz federalne i stanowe ulgi podatkowe na renowację zabytków. Dzięki zwiększonej świadomości i możliwościom wsparcia, zasoby historyczne mogą nadal przyczyniać się do vitalności gospodarczej i żywotności ich społeczności teraz i w przyszłości”.

Zastępca komisarza ds. ochrony zabytków Urzędu ds. Parków, Rekreacji i Ochrony Zabytków Stanu Nowy Jork, Daniel Mackay, powiedział: „W Wydziale Ochrony Zabytków (Division for Historic Preservation) jesteśmy zaangażowani w podkreślanie i poszerzanie naszego wspólnego zrozumienia historycznych zasobów stanu, poszerzanie naszej listy wpisów do stanowego i krajowego rejestru zabytków oraz zapewnienie właścicielom nieruchomości historycznych i rzecznikom dostępu do zasobów, które pomogą zachować i promować te niezwykle obiekty. Projekty te mają transformacyjne znaczenie dla społeczności, przywracają dumę z miejsca i ożywiają niewykorzystane przestrzenie. Jesteśmy dumni, że możemy być częścią tej ciągłej i dynamicznej pracy”.

Stan Nowy Jork nadal przoduje w kraju w zakresie wykorzystania ulg podatkowych na cele związane z ochroną zabytków (historic tax credits), przeznaczając 3,96 mld USD na łączne koszty renowacji w latach 2018-2022. Od 2009 r. program ulg podatkowe na cele związane z ochroną zabytków przyczynił się do zwiększenia wydatków na projekty w stanie Nowy Jork o ponad 13 mld USD, dzięki czemu powstały znaczące inwestycje i nowe miejsca pracy. Jak wynika z jednego z [raportów](#), w latach 2018-2022 ulgi podatkowe w stanie Nowy Jork pozwoliły na utworzenie 72 918 miejsc pracy i wygenerowanie ponad 1,47 mld USD w podatkach lokalnych, stanowych i federalnych.

Rejestry stanowy i krajowy to oficjalne wykazy budynków, budowli, dzielnic, krajobrazów, obiektów i miejsc ważnych dla historii, architektury, archeologii oraz kultury stanu Nowy Jork i całego kraju. W całym stanie znajduje się ponad 118 000 zabytkowych obiektów wpisanych do krajowego rejestru zabytków, występujących osobno lub będących elementami dzielnic historycznych. Nominacje sponsorowali właściciele nieruchomości, gminy i organizacje ze społeczności w całym stanie. Po akceptacji zaleceń przez komisarza, który pełni funkcję stanowego inspektora ds. ochrony zabytków, obiekty są umieszczane w rejestrze zabytków stanu Nowy Jork, a następnie zgłaszane do rejestru krajowego, do którego trafiają po kolejnej weryfikacji i zatwierdzeniu przez Służbę Parków Narodowych (National Park Service). Więcej informacji wraz ze zdjęciami nominacji jest dostępnych na [stronie internetowej](#) Biura ds. Parków, Rekreacji i Ochrony Zabytków (Office of Parks, Recreation and Historic Preservation).

Capital Region

Neemes Foundry, hrabstwo Rensselaer – Odlewnia Neemes Foundry jest rzadkim zachowanym artefaktem dokumentującym bogatą produkcję żelaza w Troy, która uczyniła miasto czołowym producentem żelaza w Stanach Zjednoczonych w XIX wieku.

Budynek został zbudowany w 1886 r. dla firmy Neemes Brothers, która została założona w 1873 r. i produkowała szeroką gamę specjalistycznych wyrobów żelaznych. Obejmowały one zaprojektowany przez firmę automatyczny podajnik, który mechanicznie podawał węgiel do kotłów lokomotyw, a także żeliwne ruszty piecowe, które były używane na całym świecie w wielu gałęziach przemysłu, takich jak cukrownie, przemysł kolejowy i piekarnie. Firma dostarczała również odlewy dla okolicznych producentów tekstyliów i hut żelaza. Odlewnia Neemes Foundry jest bardzo podobna do innych odlewni i małych budynków przemysłowych z tego okresu. Budynek ma otwarte wnętrze pod masywnym drewnianym systemem kratownicowym, który zapewnia szeroką, otwartą przestrzeń roboczą bez wewnętrznych podpór.

Selfridge & Langford Building, hrabstwo Albany – Wzniesiony w 1911 r. i zaprojektowany przez znanego architekta z Albany Charlesa G. Ogdena, budynek Selfridge & Langford Building w mieście Albany jest doskonałym przykładem wczesnego żelbetowego budynku z wyróżniającą się neoklasyczną fasadą. Budynek był pierwotnie zajmowany przez firmę Johna Selfridge'a i Edwarda Langforda, którzy przez ponad pół wieku prowadzili w tym miejscu działalność w zakresie sprzedaży detalicznej i przechowywania mebli. Na parterze pierwotnie znajdował się salon meblowy, a po tym, jak firma zaprzestała sprzedaży detalicznej w 1918 r., został on przekształcony w przestrzeń biurową. Górne piętra były pierwotnie niedokończone i mogły zostać podzielone na indywidualne jednostki dla klientów magazynowych. Pełniąc dwa różne cele, architektura została zaprojektowana tak, aby zapewniać ognioodporność, a jednocześnie być stylową i atrakcyjną dla klienta. Budynek Selfridge & Langford został wykonany przez firmę Turner Construction Company, jednego z pierwszych pionierów w stosowaniu żelbetu w budynkach przemysłowych. Jest to jeden z zaledwie siedmiu żelbetowych budynków w mieście.

Central New York

Budynek National Casket Company, hrabstwo Onondaga – Firma National Casket Company była największym dwudziestowiecznym producentem i dystrybutorem trumien i materiałów pogrzebowych w Stanach Zjednoczonych, a ten budynek w mieście Syracuse jest charakterystycznym, nienaruszonym przykładem niestandardowego salonu sprzedaży, biura i magazynu firmy. Firma National Casket Company wyrosła z lokalnego producenta założonego w Oneida w stanie Nowy Jork w 1876 r. na największego dostawcę trumien w Stanach Zjednoczonych. Firma posiadała salony w ponad trzydziestu miastach i biura na północnym wschodzie i środkowym zachodzie, a także w głównych miastach stanu Nowy Jork. Firma National Casket prowadziła biuro sprzedaży z salonami wystawowymi w Syracuse około 1902 r. i zbudowała ten budynek w 1930 r. Nowy budynek oferował możliwość szybkiego transportu produktów z pobliskiej Oneidy oraz elegancki i wygodny salon wystawowy, a także odgrywał kluczową rolę w branży pogrzebowej miasta aż do wczesnych lat 80-tych ubiegłego stulecia. Budynek jest również eleganckim i w dużej mierze oryginalnie zachowanym przykładem biura sprzedaży stworzonego przez National Casket Company na początku XX wieku. Reprezentowane przez ten obiekt rozwiązania projektowe łączyły w sobie pomieszczenia, w których eksponowane były możliwe do wyboru projekty trumien, biura i magazyny w jednym wielopiętrowym budynku, który był powielany w różnych stylach w

latach 20. i 30. na kilku rynkach na północnym wschodzie kraju, na których działała firma. Budynek w Syracuse został zaprojektowany przez lokalnego architekta Gustavusa A. Younga, który zaprojektował co najmniej jeden inny lokalny salon wystawowy dla National Casket, ten w Albany, który był niemal identyczny z budynkiem w Syracuse.

Finger Lakes

Budynek szkoły Oakfield High School, hrabstwo Genesee – Położona na kluczowym skrzyżowaniu w wiosce Oakfield, Oakfield High School kształciła miejscową młodzież szkolną jako szkoła średnia od 1927 do 1956 r., a następnie jako szkoła podstawowa do 1971 r. Budynek szkoły, który został zaprojektowany przez Carla Ade, architekta z Rochester, który specjalizował się w architekturze szkolnej, reprezentuje standardy projektowania edukacyjnego z lat dwudziestych XX wieku, takie jak specjalnie zaprojektowane sale lekcyjne, ulepszone oświetlenie i wentylacja oraz zastosowanie materiałów ognioodpornych. Ważną częścią projektu stworzonego przez Ade było audytorium, które było używane przez członków społeczności, gdy nie było używane przez szkołę. Budynek został przebudowany w 1981 r. i nadal służy lokalnej społeczności jako School House Manor Apartments, ale nadal zachowuje oryginalny układ i wiele historycznych elementów.

Mid-Hudson

Black Walnut Island 2, hrabstwo Orange – Obszar Black Walnut Island 2 składa się z około siedmiu akrów położonego nieco wyżej terenu w bagnistym regionie znanym jako „Black Dirt” lub „Drowned Lands” w dolinie rzeki Wallkill – obszar historycznie obfitujący w zasoby naturalne, w tym różne gatunki ryb i ptaków wędrownych. Black Walnut Island 2 stanowiło idealne miejsce zamieszkania dla grup rdzennych mieszkańców korzystających z otaczających je bogactw naturalnych i pozostaje dobrze zachowanym stanowiskiem archeologicznym reprezentującym ponad 4000 lat ludzkiej bytności. Przeprowadzone w ograniczonym zakresie prace wykopaliskowe ujawniły różnorodne cechy archeologiczne i artefakty pochodzące z wielokrotnego użytkowania tego miejsca przez rdzenną ludność. Ceramika, paleniska, groty, kamienne narzędzia i inne artefakty zostały znalezione na terenie całego stanowiska i datowane są na trzy różne epoki: późny okres starożytny (3000 p.n.e. - 1500 p.n.e.), środkowy okres rozwoju kultur prekolumbijskich (200 p.n.e. - 800 n.e.) i późny okres rozwoju kultur prekolumbijskich (800 n.e. - 1600 n.e.). Obecnie obszar Black Walnut Island 2 zajmują lasy mieszane i pola otoczone nisko położonymi gruntami rolnymi i terenami podmokłymi. Stanowisko to zachowuje wysoki potencjał dla dalszych badań archeologicznych.

Mohawk Valley

Kościół Dolgeville Universalist Church, hrabstwo Herkimer – Położony w wiosce Dolgeville kościół uniwersalistów został zbudowany w 1895 r. Kościół, zaprojektowany przez Fredericka H. Gouge'a, wybitnego architekta z Utica, zawiera elementy stylu inspirowanego epoką Tudorów (który w tamtym czasie dopiero zyskiwał popularność w Stanach Zjednoczonych), a także elementy szeroko stosowanego stylu królowej Anny. Kościół jest przykładem rosnącej w tym okresie popularności stonowanego stylu kościelnego i odejścia od stylu wiktoriańskiego neogotyku i stylu neoromańskiego.

Miasto Nowy Jork

Audubon Park Historic District, hrabstwo Nowy Jork – Historyczna dzielnica Audubon Park, znajdująca się na Manhattanie, była wiejskim zaciszem dla rodziny Johna Jamesa Audubona. Później obszar ten był przedmiotem intensywnej spekulacji gruntami, czemu sprzyjało utworzenie kilku szlaków transportowych w latach 1872-1926, w tym przedłużenia Broadwayu do W 155th St, Boulevard Lafayette, nowej stacji metra i Riverside Drive, wraz z jej późniejszą rozbudową. Projekty te wywołały lawinę rozwoju, a firmy szybko wznosiły nowe budynki mieszkalne. Nietypowy kształt kwartałów dzielnicy stanowił wyzwanie dla architektów i budowniczych, co zaowocowało stworzeniem innowacyjnych planów i form budynków. Utworzenie Audubon Terrace (1904-1932), kompleksu instytucji poświęconych badaniu hiszpańskiej oraz portugalskiej historii i kultury, nadało wizualny ton okolicy. Kompleks w stylu neorenesansowego odrodzenia pozwolił architektom na wykorzystanie wielu stylów odrodzenia w pobliskich budynkach mieszkalnych, od włoskiego i francuskiego renesansu po gotyk i amerykański styl kolonialny.

Boston Road Plaza, hrabstwo Bronks – Boston Road Plaza został zbudowany w latach 1970-72 w dzielnicy Allerton na terenie Bronksu. Budynek został zaprojektowany przez znanego nowoczesnego architekta Normana Dorfa z Davis Brody & Associates, a za projekt krajobrazu odpowiedzialna była firma Paul Friedberg Associates. Wyjątkowy projekt był próbą zademonstrowania, że odważna architektura jest możliwa do wykonania nawet w ramach ograniczonych budżetów mieszkań komunalnych. Dwudziestopiętrowa wieża w stylu brutalistycznym charakteryzuje się odważnymi wspornikami, które pozwoliły architektom na zróżnicowanie planów wewnątrz 236 apartamentów. Sąsiadujące z nim jednopiętrowe centrum społecznościowe wyróżnia się wyjątkowym dachem pilastym i clerestorium, które zapewniają dużo światła w pomieszczeniach. Budynki takie jak Boston Road Plaza były wynikiem kolejnych rund krajowego ustawodawstwa, które rozszerzyło zdolność seniorów do kwalifikowania się do otrzymania mieszkań komunalnych i zwiększyło fundusze przeznaczone na budowę mieszkań dla seniorów. Są one również przykładem „rozproszonego” programu mieszkalnictwa publicznego Urzędu Mieszkalnictwa Miasta Nowy Jork (New York City Housing Authority, NYCHA), który obejmował realizację mniejszych projektów zlokalizowanych w społecznościach o średnich dochodach, gdzie mogły wspierać integrację gospodarczą i etniczną oraz stabilne, zrównoważone społeczności.

Boston-Secor Houses, hrabstwo Bronks – Kompleks Boston-Secor Houses znajduje się w dzielnicy Eastchester, na północno-wschodnim krańcu Bronksu i składa się z czterech wieżowców, budynku obsługi technicznej i zagospodarowanego terenu. Kompleks Urzędu Mieszkalnictwa Miasta Nowy Jork został zbudowany w latach 1967-69, zaprojektowała go firma architektoniczna Ames Associates, a za projekt krajobrazu odpowiedzialny był Leo A. Novick. Realizacja projektu, który w 1950 r. był pierwotnie planowany jako niskie budynki w stylu ogrodowym osadzone w charakterze lokalnej społeczności, została oprotestowana przez lokalne grupy, które były przeciwnie integracji rasowej, a następnie utrudniona przez rosnące koszty. Zmieniony projekt, który zakładał budowę wieżowców, został ponownie oprotestowany – tym razem przez

prawie wszystkie grupy – tych, którzy nie chcieli budowy mieszkań komunalnych, tych, którzy nie chcieli obecności w sąsiedztwie osób czarnoskórych i imigrantów oraz tych, którzy sprzeciwiali się projektowi budowy „wieży w parku”. Do czasu ukończenia budowy bloków w 1969 r., masowy exodus osób białych z centrów miast zamieszkałych przez osoby o innym kolorze skóry był w pełnym rozkwicie, a zarówno dzielnica, jak również oddział Krajowego Stowarzyszenia na rzecz Popierania Ludności Kolorowej (National Association for the Advancement of Colored People, NAACP) w Williamsbridge sprzeciwiały się projektowi, wierząc, że jego bliskość do innych coraz bardziej segregowanych osiedli doprowadzi do zjawiska nakłaniania białych właścicieli nieruchomości do szybkiego i taniego sprzedawania domów wykorzystując ich strach przed spadkiem cen w wyniku zamieszkania w okolicy przedstawicieli mniejszości narodowych (tzw. blockbusting). Boston-Secor Houses ilustruje ważne tematy w historii mieszkalnictwa publicznego, w tym wpływ rasizmu, projektowania i planowania miejskiego.

Bush Terminal Historic District, hrabstwo Kings (tylko rejestr stanowy) – Bush Terminal na Brooklynie był przełomowym kompleksem przemysłowym, który integrował transport kolejowy i wodny z magazynowaniem i produkcją przemysłową. Był to pierwszy zintegrowany kompleks przemysłowy, który połączył wszystkie te elementy w ramach działalności prowadzonej przez jednego właściciela i stał się największą nieruchomością przemysłową z wieloma najemcami w Stanach Zjednoczonych. Jego sukces miał również ogromny wpływ na sposób projektowania przyszłych kompleksów przemysłowych. Budowa terminalu rozpoczęła się na nabrzeżu Brooklynu w 1895 r., z dwiema głównymi rozbudowami w 1902 i 1905 r. Architektura Bush Terminal odzwierciedla szybką zmianę stylu i metod budowy budynków przemysłowych około 1900 r. Najwcześniejsze budynki miały tradycyjny przemysłowy projekt architektoniczny: wnętrza konstrukcji młyna wyróżniały się masywnymi drewnianymi belkami i słupami o zwiększonej wytrzymałości ogniowej, na zewnątrz zaprojektowano coś, co stało się znane jako amerykański styl okrągłego łuku, charakteryzujący się płaskimi ceglanyimi fasadami przerywanymi regularnie umieszczonymi segmentowymi lub okrągłymi otworami okiennymi. Około 1905 r. architektura Bush Terminal przeszła szybką transformację w kierunku wykorzystania żelbetowej konstrukcji ramowej, co z kolei pozwoliło na realizację nowatorskich projektów zewnętrznych, w szczególności abstrakcyjny neoklasycyzm przemysłowy. Żelbetowe budynki w Bush Terminal były efektem pracy innowacyjnego zespołu projektowego kierowanego przez architekta Williama Higginsona i Turner Construction Company. Ta historyczna dzielnica została wpisana do rejestru zabytków stanu Nowy Jork. Jednakże, ponieważ większość właścicieli nieruchomości w dzielnicy sprzeciwiła się temu wyznaczeniu, nie została ona przekazana do Krajowej Służby Parków (National Park Service) w celu wpisania jej do krajowego rejestru zabytków.

Greenwich Village Historic District (dodatkowa dokumentacja), hrabstwo Nowy Jork – Historyczna dzielnica Greenwich Village została wpisana do krajowego rejestru zabytków w 1979 r. ze względu na krajowego formatu walory w zakresie architektury, sztuki i literatury. Nominacja opierała się bezpośrednio na raporcie Komisji Ochrony Zabytków Miasta Nowy Jork (New York City Landmarks Preservation Commission),

który został przygotowany w 1969 r., w tym samym roku, w którym wybuchło powstanie Stonewall. Chociaż raport ten był pierwszym dokumentem w rejestracji kulturowej historii dzielnicy, dyskusja na temat historii związanej z LGBTQ+ była wciąż oddalona o około trzydzieści lat i, w efekcie, dzielnica ta nie została wpisana do krajowego rejestru zabytków aż do 1999 r., kiedy to Stonewall Inn stał się pierwszym miejscem, które zostało wpisane do krajowego rejestru ze względu na znaczenie w historii LGBTQ+. Ta dodatkowa dokumentacja zapewnia dowody podkreślające znaczenie historycznej dzielnicy Greenwich Village w obszarze historii społecznej: LGBTQ+, uznając dzielnicę za jedną z pierwszych w Nowym Jorku, która tolerowała i stopniowo akceptowała otwartą obecność gejów i lesbijek, co zaowocowało jej pojawieniem się jako wczesnej, znaczącej w skali kraju i szeroko rozpoznawalnej enklawy LGBTQ+. Dokumentuje również liczne lokale i przestrzenie związane ze środowiskiem osób homoseksualnych, które charakteryzowały Greenwich Village jako bezpieczne i przyjazne miejsce dla osób LGBTQ+, uznaje setki wybitnych osób LGBTQ+, które mieszkały lub pracowały w tej dzielnicy i zyskały sławę w różnych obszarach sztuki, historii kobiet, historii społecznej, praw obywatelskich LGBTQ+ i innych dziedzinach, a także uznaje destrukcyjny wpływ AIDS na znaczną populację osób homoseksualnych w Greenwich Village. Dzięki pojętym badaniom, w ramach tego projektu finansowanego dzięki grantowi na rzecz niedostatecznie reprezentowanych społeczności (Underrepresented Communities Grant) przyznanemu przez Krajową Służbę ds. Parków (National Park Service), w obecnej dzielnicy zidentyfikowano również 283 konkretne zasoby, które mają udokumentowane powiązania z historią LGBTQ+. Aby uznać wyjątkowe znaczenie ery AIDS, okres znaczenia tematów związanych z LGBTQ+ został przedłużony do 1996 r.

Middletown Plaza, hrabstwo Bronx – Budynek Middletown Plaza został zbudowany w latach 1970-73 w dzielnicy Pelham Bay. Jego wyjątkowy brutalistyczny projekt został wykonany przez znanego nowoczesnego architekta Paula Rudolpha, a uzupełnia go projekt krajobrazu autorstwa George'a F. Cushine'a. Projekt obejmuje pojedynczą piętnastopiętrową wieżę ze 177 mieszkaniami i przylegającym jednopiętrowym centrum społecznościowym, które są wykonane z odlewanej na miejscu konstrukcji ramowej z surowego betonu i okładziny z dzielonego betonu żebrowanego. Projekt Rudolpha opierał się na jego przekonaniu, że nawet w małym mieszkaniu „obszary o różnej aktywności powinny być podkreślone i oddzielone”, wraz z pragnieniem posiadania jak największej liczby okien, co doprowadziło go do stworzenia projektu z dobrze wyartykułowaną zewnętrzną ścianą okien i nieregularnym planem wnętrza. Middletown Plaza jest jednym z najbardziej wyrafinowanych w katalogu mieszkań komunalnych w zasobach Urzędu Mieszkalnictwa Miasta Nowy Jork (NYCHA). Budynki takie jak Middletown Plaza były wynikiem kolejnych rund krajowego ustawodawstwa, które rozszerzyło zdolność seniorów do kwalifikowania się do otrzymania mieszkań komunalnych i zwiększyło fundusze przeznaczone na budowę mieszkań dla seniorów. Są one również przykładem „rozproszonego” programu mieszkalnictwa publicznego Urzędu Mieszkalnictwa Miasta Nowy Jork (NYCHA), który obejmował realizację mniejszych projektów zlokalizowanych w społecznościach o średnich dochodach, gdzie mogły wspierać integrację gospodarczą i etniczną oraz stabilne, zrównoważone społeczności.

North Country

Cmentarz Hale, hrabstwo St. Lawrence – Jedni z pierwszych osadników z Nowej Anglii w tym regionie założyli to miejsce pochówku w Norfolk w latach dwudziestych XIX wieku, a jego ciągle użytkowanie przez ponad 200 lat czyni go archetypowym przykładem wiejskiego cmentarza sąsiedzkiego w północnej części stanu. Jest szczególnie godny uwagi ze względu na kamienny mur i łuk oraz ewolucję sztuki cmentarnej od początku XIX wieku do chwili obecnej.

Berkeley Square Historic District (rozszerzenie granic i dodatkowa dokumentacja), hrabstwo Franklin – W 1988 r. pierwotna nominacja historycznej dzielnicy Berkeley Square pozwoliła na rozpoczęcie prac nad dokumentacją niektórych budynków komercyjnych wioski Saranac Lake z lat 1867-1932. Wraz z upływem kilku dekad i dodatkowymi badaniami, szersza perspektywa skłoniła do rozszerzenia granic i dodatkowej dokumentacji. Nowa granica obejmuje dwadzieścia osiem dodatkowych zasobów, które pełniej ilustrują ważną rolę Saranac Lake jako centrum badań i leczenia gruźlicy oraz rozszerza okres znaczenia do 1954 r.

Western New York

Austin Street Police Athletic League (PAL) Center, hrabstwo Erie – Budynek ten, początkowo zbudowany jako remiza strażacka w 1894 r., jest ważny ze względu na swoją funkcję pierwszego centrum Police Athletic League (PAL) w mieście Buffalo. W latach 1955-1993 Austin Street PAL Center zapewniało młodzieży z Buffalo programy rekreacyjne, edukacyjne, kulturalne, środowiskowe i zapobiegające przestępczości nieletnich w zorganizowanym i nadzorowanym otoczeniu. W latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych ubiegłego stulecia ośrodek PAL prowadził kilka domów kultury w całym mieście. Centrum Austin Street PAL oferowało różnorodne programy i przestrzenie dla młodzieży miejskiej, w tym pokoje gier, zajęcia artystyczne i rzemieślnicze, lekcje gotowania, różne przestrzenie wypoczynkowe oraz program bokserki wyłącznie w obiekcie Austin Street. Centrum Austin Street PAL służyło jako centrum społeczne dla dzielnicy, zmniejszając przestępczość nieletnich i umacniając więzi społeczne wśród młodzieży z dzielnicy Black Rock.

Commercial Row przy Broadway i Michigan Avenue, hrabstwo Erie – Początkowo zbudowany jako oddzielne budynki, Commercial Row przy Broadway i Michigan Avenue w samym sercu Korytarza Dziedzictwa Afroamerykańskiego Buffalo, jest znaczący jako zbiór zasobów, które obejmują rozwój Broadway z peryferyjnej dzielnicy mieszkalnej w latach czterdziestych XIX wieku do kwitnącego korytarza handlowego w latach dziewięćdziesiątych XIX wieku. Początkowo, około 1840 r., na działce zbudowano rezydencję i powozownię dr. Fredericka Dellenbaugha. W latach osiemdziesiątych XIX wieku dr Dellenbaugh zbudował duży komercyjny budynek w stylu włoskim na rogu swojej posiadłości, odzwierciedlając rosnący rozwój tego obszaru, częściowo dzięki konnej linii tramwajowej, która przebiegała ulicą Broadway od 1885 r. Nieruchomość pozostała w rodzinie po jego śmierci w 1891 r., a w 1899 r. do domu dobudowano witrynę sklepową, co jeszcze bardziej odzwierciedlało charakter zmian w okolicy. W 1922 r. zbudowano warsztat samochodowy, który całkowicie zajął pozostałą część dawnego terenu Dellenbaugha. Po okresie zaniedbania i częściowego popadania w

ruinę, budynki zostały odrestaurowane w 2020 r. z przeznaczeniem na powierzchnie komercyjne i mieszkania, w tym biura oddziału NAACP Buffalo.

Nies Block, hrabstwo Cattaraugus – Nies Block to doskonały przykład dużego komercyjnego budynku wielofunkcyjnego w stylu włoskim, zlokalizowanego w mieście Salamanca. Zbudowany w 1891 r. budynek był własnością Charlesa Niesa, wybitnego farmaceuty i lidera biznesowego w społeczności. Mieściła się w nim apteka Niesa i salon, a także inne punkty handlowe i detaliczne, a na wyższych piętrach znajdowały się apartamenty i mieszkania. Budynek jest godnym uwagi lokalnym zabytkiem ze względu na wydatny gzyms i ścięty narożnik z ozdobnym łukowym frontonem z napisem „Chaz. Nies”. Historycznie, budynek był miejscem kluczowych negocjacji między komitetem obywatelskim Salamanca (w tym Charlesem Niesem i innymi biznesmenami z Salamanca) a radą Indian Seneca w 1892 r. Spotkanie to ograniczyło kontrolę Seneków nad rozwojem na tym obszarze poprzez celowe metody manipulacji stosowane przez komitet i doprowadziło do wzrostu budownictwa w mieście.

Kościół i klasztor rzymskokatolicki Sacred Heart, hrabstwo Erie – Znajdujące się w dzielnicy Emslie w Buffalo kościół i klasztor rzymskokatolicki Sacred Heart są godnymi uwagi przykładami dwóch konkretnych typów budynków. Zbudowany w 1914 r. według projektów znanego lokalnego architekta Carla Schmilla, kościół Sacred Heart jest przykładem późnego stylu neogotyckiego i charakteryzuje się strukturalnymi wspornikami, które pozwalają na szeroką nawę bez użycia naw bocznych, co jest to rzadkim rozwiązaniem projektowym w przypadku kościołów rzymskokatolickich w okolicy. Klasztor Sacred Heart odzwierciedla typowe cechy klasztorów miejskich, sięgające prac A.W.N. Pugina, w tym pokoje spotkań i strefy wspólne na parterze oraz mniejsze, prywatne cele na górnym poziomie. Zamknięty w 1973 r. kompleks kościelny był opuszczony od 2008 r., kiedy to został poważnie uszkodzony przez burzę, co doprowadziło do wyburzenia przyległej szkoły i plebanii. Lokalne wysiłki na rzecz ratowania i odnawiania pozostałych budynków Sacred Heart doprowadziły do realizacji projektu finansowanego z ulg podatkowych na renowację.

Wimbledon Road Historic District, hrabstwo Monroe – Dzielnica w mieście Irondequoit obejmuje trzydzieści domów i jeden indywidualnie wpisany na listę zabytków dom, które zostały zaprojektowane i sprzedane przez Freda P. Toscha. Dzielnica symbolizuje rozwój budownictwa mieszkaniowego i zapotrzebowanie na niedrogie mieszkania w rejonie Rochester na początku XX wieku, wynikające ze wzrostu liczby pracowników i menedżerów w lokalnych branżach. Dzielnica ta jest również istotna ze względu na wykorzystanie stylu inspirowanego epoką Tudorów, a także architektury kolonialnej i holenderskiej, przy czym wszystkie domy są zbudowane na identycznym planie, ale różnią się na zewnątrz, dzięki czemu żadne dwa sąsiednie domy nie są takie same. Tosch wykorzystał również model domu pokazowego, który był współsponsorowany przez gazetę *Democrat and Chronicle*, aby pokazać najnowsze technologie i ulepszenia, których potencjalny nabywca domu mógł oczekiwać w domu zbudowanym przez Tosch na Wimbledon Road.

Urząd ds. Parków, Rekreacji i Ochrony Zabytków Stanu Nowy Jork zarządza ponad 250 parkami, miejscami historycznymi, szlakami rekreacyjnymi, polami golfowymi, przystaniami i innymi obiektami, które w 2023 roku odwiedziła rekordowa liczba 84 mln osób. Więcej informacji na temat każdego z tych obszarów rekreacyjnych można znaleźć na stronie www.parks.ny.gov, w bezpłatnej [aplikacji NY State Parks Explorer](#) lub dzwoniąc pod numer 518.474.0456. Zapraszamy na obchody naszego stulecia w 2024 r. i do obserwowania nas na [Facebooku](#), [Instagramie](#), [X](#) (dawniej Twitterze) oraz na [blogu OPRHP](#).

###

Dodatkowe wiadomości są dostępne na stronie www.governor.ny.gov
Stan Nowy Jork | Executive Chamber | press.office@exec.ny.gov | 518.474.8418
Zarejestruj się, aby otrzymywać najnowsze informacje z biura gubernatora: ny.gov/signup | Wyślij SMS o treści NEW YORK na numer 81336

[ZREZYGNUJ](#)